

Sygn. akt: I C 930/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	stażysta Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko I. P.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 930/18

UZASADNIENIE

Powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko I. P. o zapłatę kwoty 1.325,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód w dniu 17 października 2016 roku zawarł z powodem Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy pożyczki nr (...) na kwotę 650,00 złotych na okres 30 dni z terminem zwrotu do dnia 16 listopada 2016 roku za pośrednictwem internetu, potwierdzając rejestrację i akceptację umowy poprzez wpisanie SMS kodu na stronie internetowej podczas złożenia wniosku.

W dniu 17 października 2016 roku został dokonany przelew na rachunek bankowy pozwanej w wysokości 650,00 złotych. Na mocy umowy nr (...) pozwana zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania: 650,00 złotych tytułem

należności głównej, 183,90 złotych tytułem opłat obejmujących prowizję związaną z udzieleniem pożyczki oraz oprocentowanie 5,40 złotych. Jak wynika z uzasadnienie pozwu na całkowity koszt pożyczki składa się, zgodnie z treścią § 12 ramowej pożyczki, prowizja oraz odsetki maksymalne.

Z uwagi na brak spłaty pożyczki do dnia 16 listopada 2016 roku oraz wybranie opcji refinansowania pożyczki, w momencie zawierania pierwotnej umowy pożyczki check-box z komunikatem „złóż wnioski w celu wyszukania nowego pożyczkodawcy”, pozwana wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem pośrednika. Pod aktywnym słowem „wnioski” pojawił się dokument, który szczegółowo wyjaśnia warunki refinansowania. W związku z tym pozwana w dniu 20 listopada 2016 roku zawarła z powodem – S. G. sp. z o.o z siedzibą w W. umowę pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny o nr (...). Na podstawie tej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki do dnia 20 grudnia 2016 roku w łącznej wysokości 1.070,75 złotych, która to kwota obejmowała całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 834,65 złotych, prowizję – 229,20 złotych oraz oprocentowanie w wysokości 6,90 złotych. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (...) stanowi 1971%, stopa oprocentowania pożyczki 10% (miesięczna stopa oprocentowania 0,8% stanowi kwotę odsetek należna w stosunku dziennym 0,23 złotych). Tym samym całkowita kwota do zapłaty opiewała na sumę 1.325,18 złotych.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie wywiązała się z przedmiotowej umowy, mimo wielokrotnych wezwań do uiszczenia przysługującej powodowi wierzytelności, a roszczenie z nią związane stało się wymagalne w całości, to zdaniem powoda przedmiotowy pozew jest zasadny.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L. postanowieniem z dnia 12 października 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana I. P. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił w dniu 20 listopada 2016 roku pozwanej I. P. pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny nr (...). Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki wraz z odsetkami oraz kosztami jej uzyskania do dnia 20 grudnia 2016 roku w łącznej wysokości 1.070,75 złotych.

bezsporne, ponadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa k. 36 – 36, regulamin k. 29 – 35.

W dniu 17 października 2016 roku pozwana I. P. zawarła z Centrum Rozwiązań Kredytowych Sp. z o.o z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała kwotę 650,00 złotych. Pozwana zobowiązała się do spłaty zobowiązania wraz z prowizją i oprocentowaniem do dnia 16 listopada 2016 roku.

dowód z innych wniosków dowodowych: umowa pożyczki k. 25 – 25v, dane przelewu k. 26.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, iż pozwana nie stawiała się na żadnym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, stosownie do treści art. 339 k.p.c. uzasadnione było wydanie wyroku zaocznego. Wyrok zaoczny stwarza zagrożenie dla tzw. zasady prawdy materialnej, dlatego też przy jego wydawaniu należy zachować szczególną ostrożność. Zgodnie bowiem z art. 339 § 2 k.p.c., sąd dysponuje jedynie przedstawionymi przez powoda okolicznościami faktycznymi i może uznać je za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wprawdzie powyższe uregulowanie zawiera domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda w zakresie okoliczności faktycznych, które to zastępuje postępowanie dowodowe, jednakże ma to

miejsce jedynie, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (vide wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, Lex nr 1216211).

W związku z powyższym Sąd może a nie musi uznać okoliczności przytoczonych przez powoda za prawdziwe. Ponadto przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych, nie zwalnia sądu od obowiązku rozważenia czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza przepisów prawa. Podkreślić należy, że na Sądzie ciąży obowiązek dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu. Ponadto niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny bowiem wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki budzące wątpliwości co do stron umowy będącej podstawą przedmiotowych roszczeń. Wskazać należy, że w pozwie powód pierwotnie wskazał, że w dniu 17 października 2016 roku została zawarta przez pozwaną umowa z powodem Centrum (...) sp. z o.o. w W.. Podkreślić jednak należy, że przedmiotowy pozew został złożony przez (...) sp. z o.o. W., który to podmiot występuje jako powód w niniejszej sprawie. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, wystąpiły niejasności, albowiem Sąd powziął wątpliwości co do stron umowy, które obowiązywały do przeanalizowania materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód wywodząc roszczenie o zapłatę kwoty 1.325,18 złotych w zakresie jego podstawy faktycznej podawał, iż dnia 20 listopada 2016 roku doszło do zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki, na podstawie której pozwana zobowiązała się zwrócić powodowi do dnia 20 grudnia 2016 roku należność w łącznej wysokości 1.070,75 złotych, która to kwota obejmuje całkowitą kwotę pożyczki 834,65 złotych, prowizję 229,20 złotych, oprocentowanie 6,90 złotych. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (...) stanowi 1971%, stopa oprocentowania pożyczki 10% (miesięczna stopa oprocentowania 0,8% stanowi kwotę odsetek należna w stosunku dziennym 0,23 złotych). W związku z powyższym, zdaniem powoda, całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną to kwota 1.325,18 złotych, której pozwana nie spłaciła, w związku z czym powstało zadłużenie w kwocie dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że kwotę 1.070,75 złotych faktycznie wypłacono pozwanej, ani że – zgodnie z zapisem w pkt 2 umowy pożyczki z dnia 20 listopada 2016 roku, przelano ją na rachunek bankowy, należący do Centrum (...) sp. z o.o. Powód nie wykazał w jakikolwiek sposób, aby pozwana wydała dyspozycję wypłaty kwoty pożyczki na rzecz w/w Spółki. Brak dowodu, że wydruki dołączone do pozwu związane z pożyczką z dnia 20 listopada 2016 roku, dotyczą pierwotnie umowy nr (...), o której mowa w pozwie. Wprawdzie powodowa spółka korzystała

z usług pośrednictwa kredytowego, świadczonych właśnie przez w/w Centrum Rozwiązań Kredytowych, na rzecz której rzekomo pozwana wydała dyspozycję w celu refinansowania kwoty 833,90 złotych, jednakże brak dowodów potwierdzających w/w okoliczności.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa na poparcie swojego żądania nie przedłożyła żadnych dowodów, wskazanych w treści pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym czy też innych dokumentów wykazujących jego uprawnienie do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności. Sąd nie był w stanie ustalić czy doszło do powstania przedmiotowej wierzytelności i w jakiej wysokości.

Zatem biorąc pod uwagę, że powód nie udowodnił, przytoczonych w pozwie okoliczności, brak było podstaw do uwzględnienia żądania i zasadnym było oddalić powództwo w całości.